

“Qui ha vist el paó reial ballar a la jungla?”

L'últim dia que vam estar a l'escola, mentre fèiem el Bon dia, vam llegir aquesta expressió índia. Anava acompanyada de la següent frase: “si un arbre cau al mig del bosc i ningú ho sent, fa soroll?”

A partir d'aquí les nenes i nens de La Ginesta ens vam qüestionar diferents aspectes: “per a què alguna cosa sigui acceptada o reconeguda, abans ha de ser vista?”

Just aquella tarda ens van anunciar que l'endemà no ens retrobaríem a l'escola. El dia següent, divendres 13 de març, vam començar el primer dia d'aquesta història inoblidable en què, pràcticament, tot el món ha passat dos mesos a casa

Al cap d'una setmana justa, el 20 de març va començar la primavera, i recordo que encara feia força fred. De fet, aquest any he tingut la sensació que l'hivern s'allargava, fent que ens quedéssim a casa hivernant més que mai, recollint-nos en la nostra presència i donant-nos l'espai i el temps que ens havíem oblidat que teníem.

Al regal agredolç de tenir temps per a nosaltres, sols o en família, se li va sumar el què passava a la natura...

Vam viure un març i un abril amb menys moviment humà, més tranquil·litat en l'aire i menys contaminació a nivell general.

Aquest any, la naturalesa celebrava en soledat, descans, pau i entre mil colors –que només ella sap–, una de les millor primaveres que vivia des de fa molt de temps.

Poca gent sap el què passava enmig de boscos, platges perdudes, selves, camps o muntanyes.

Jo, aquest any, no vaig poder veure “el paó reial ballar a la jungla”, però estic segura que estava ballant més que mai.

I potser dins les cases, nosaltres érem els paons, descobrint noves danses que segurament el dia 12 de març del 2020 eren inimaginables.

Referència bibliogràfica: Lost in translation – Ella Frances Sanders

Aina Llorens Bigorra